

[Langkilde.]

pressen er. Dette kommunikationsproblem er efter min mening helt centralt og meget afgørende netop i dag, og det er meget påtrængende, at vi tager det op. Det er vigtigt at gøre sig klart, at radio og TV ikke har overflødiggjort dagspressen i den henseende.

Der er næppe nogen tvivl om, at følelsen af afstand fra beslutningerne i de demokratiske forsamlinger har bredt sig i befolkningen, og ligeledes at forståelsen af beslutningerne er blevet ringere, følelsen af afmagt over for dem større. Til løsningen af dette problem, som er det demokratiske samfunds livsnerveproblem, kan vi slet ikke undvære dagspressen, og vi må have et stort, alsidigt og udbredt udvalg, men udviklingen, som den er almindelig inden for erhvervslivet, bevæger sig jo mod en monopolisering, som vil begrænse denne alsidighed. Nu er jeg aldeles ikke blind for, at den dagspresse, vi har i dag, altså det mere indskrænkede marked, de færre blade, de større oplag koncentreret på få bladhuse, har udviklet sig til en langt større alsidighed end i den dagspresse, som vi kendte under og før krigen. Det er for så vidt et af de glædeligste nye træk i den danske dagspresse i de sidste årtier, at en bred debat med synspunkter, som ligger langt fra det enkelte blads synspunkter, har fundet vej ind i dagspressen, men alligevel rummer udviklingen mod monopolisering en risiko for at øve skadelig indflydelse på løsningen af det kommunikationsproblem, som jeg omtalte, og som vi stadig må holde os for øje.

Nu er det jo ikke sådan, at der ikke hidtil har været taget hensyn til dagspressen fra statens side. Både på afgifts- og takstområdet har der til stadighed i vidt omfang været taget hensyn til dagspressen, det gælder papirafgift, og det gælder moms osv. Vi så jo for øvrigt til morgen en dømsafgørelse i Grækenland, hvor man som en del af en dom over et frit blad, der har tilladt sig at sige for meget, havde inddraget papirafgiftsfritagelsen, et ubehageligt fænomen. Men det, som det af den højtærede statsminister fremsatte lovforslag tilsigter, er en bistand gennem rationalisering til tilvejebringelse af en sund presseøkonomi ved at støtte de investeringer, som den dårlige bladøkonomi — og der har jo generelt set været en dårlig

bladøkonomi over hele landet — ikke har givet muligheder for. Det enkelte blad, som er kommet i vanskeligheder, i en krise, kan man ikke redde. Det er rigtigt, som det siges i udvalgets betænkning, at når det er nået dertil, at der er en konkret krise, er det også et spørgsmål, hvad der egentlig er tilbage at redde. Det så vi jo med mange af de blade, som er gået under, og som vi mindes med veneration, at i de sidste perioder måtte man sige, at der var jo i realiteten ikke noget at redde mere, for det særpræg og det, som de havde budt på i deres gode tid, var allerede forsvundet. Men en bistand, som ikke modvirker det enkelte blads egen tilskyndelse til at tilpasse sig de økonomiske vilkår — som betænkningen udtrykker det — mener jeg er det, der ligger i det foreliggende lovforslag; jeg mener, det opfylder denne målsætning, og vi kan altså tiltræde det.

Vi er ikke tilhængere af direkte tilskud, det vil jeg gerne sige på foranledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Per Hækkerup fremkom med, og jeg tror heller ikke, pressen er tilhænger af det. Man kan selvfølgelig diskutere, om det vil øve nogen indflydelse på pressens holdning til konkrete ting, men vi mener ikke, det kan være rigtigt. Det, som man har tilsigtet med dette lovforslag, er en hjælp til selvhjælp, en hjælp til at klare sig frem til en sund økonomi, og det synes jeg må være det rigtige princip.

Så kan man spørge, som hr. Per Hækkerup også gjorde det: er det tilstrækkeligt? Men hvad er tilstrækkeligt på dette felt? Hvor langt skal vi redde? Jeg mener, at der er lagt en grund med dette forslag, som er i al fald meget væsentlig, og som vil kunne yde et væsentligt bidrag til tilvejebringelse af en sund presseøkonomi, og det må være det afgørende. Men jeg vil gerne spørge statsministeren, hvorledes man ser på de andre veje, som er nævnt, og hvor jeg navnlig vil fremhæve annonceringen som en betydningsfuld vej, en vej, som også af mange andre grunde kan være rigtig. Staten har jo allerede været inde på det i et vist omfang. Det er navnlig finansministeren og justitsministeren, der har praktiseret det i den forløbne periode og, synes jeg, med godt resultat i betragtning af, at det er en begyndelse.